

Profesor Edmund Chróścielewski

1914 –1998

W dniu 21 kwietnia 1998 roku o godz. 22.15 przestało bić serce Profesora Edmunda Jana Chróścielewskiego i społeczność lekarska a w szczególności polskich medyków sądowych stoi przed majestatem śmierci, luminarza naszej dyscypliny naukowej. Był i pozostanie On w naszej pamięci wzorem naukowca, człowiekiem o bogatej osobowości nie mieszczącej się w żadnej konwencji, którego poglądy daleko odbiegały od pojęć szablonowych.

Był więźniem politycznym z nr 2686 w obozie koncentracyjnym w Oświęcimiu, a w czasie Powstania Warszawskiego brał czynny udział w grupie sanitarnej AK. Był przez 34 lata Kierownikiem Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej w Akademii Medycznej w Poznaniu.

Opublikował ponad 200 prac a główne kierunki pracy naukowo-badawczej to przede wszystkim zagadnienia z zakresu medycyny sądowej, patologii społecznej i wojennej. Prace dotyczące problematyki okupacyjnej i wojennej były wyrazem osobistych przeżyć Profesora jako bezpośredniego uczestnika czynnej walki z okupantem. Był bowiem wielkim patriotą i potrafił nauczać współpracowników jak służyć Ojczyźnie uczciwą pracą w każdym czasie i w każdej sytuacji. Jest Jego zasługą, że przez swoje publikacje nie pozwolił

wymazać z pamięci narodowej tych ważnych historycznych faktów.

Poza pracą naukowo-dydaktyczną pasją Profesora była młodzież – był powszechnie znanym i lubianym jej wychowawcą i przyjacielem. Do ostatnich dni, kiedy jeszcze zdrowie Mu na to pozwalało, żadna akademicka impreza sportowa nie odbyła się bez Jego udziału. Toteż za tę właśnie działalność Zarząd Główny AZS przyznał Profesorowi złotą Odznakę AZS, a Zarząd Środowiskowy AZS specjalny Medal za Zasługi w rozwoju AZS w Poznaniu. Działalność wychowawcza Profesora to również liczne spotkania z młodzieżą Poznania, podczas których przedstawiał referaty o patriotycznym wydźwięku jak np. zbrodnie ludobójstwa popełnione przez hitlerowską służbę zdrowia. Działal w kilkudziesięciu towarzystwach i organizacjach społecznych.

Za całokształt działalności naukowej, organizacyjnej i społecznej Profesor otrzymał liczne dowody uznania i wyróżnienia: Krzyż Komandorski, Oficerski i Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Medal Rodła, Krzyż Oświęcimski, Odznaka Grunwaldzka, Medal Orła Białego, Krzyż Armii Krajowej i w 1997r. Powstańczy Krzyż Warszawski.

Spoglądając na wieloletni dorobek naukowy Profesora odnosimy się do niego dzisiaj z wielkim szacunkiem i uznaniem. Profesor łączył zawsze umiejętność wykorzystania wiedzy fachowej z zapałem oraz wytrwałością, tak bardzo potrzebną w pracy naukowej. Optymizm i szczególny hart ducha był motorem Jego działania. Nie miał On ustalonego sposobu traktowania ludzi. Miał swój niepowtarzalny styl bycia, wiedzę i takt, które sprawiły, że cieszył się szacunkiem.

Kierując zespołem pracowników starał się zawsze otoczyć każdego opieką, wykraczając daleko poza obowiązki przełożonego, jednocząc dziesiątki osób i stwarzając specyficzną atmosferę serdeczności i solidnej pracy.

Uczył nas, uczniów jak, cieszyć się okruciami szczęścia i jak pokonywać przeszkody. W tej mierze służył także wzorem. Osiągnął bowiem bardzo wiele, ale jego udziałem były także znane nam przeciwności losu.

Z odejściem Profesora skończyła się pewna bardzo ważna era w medycynie sądowej. On bowiem stworzył poznańską medycynę sądową, rozwinął ją i podniósł do światowego poziomu. Jako wychowankowie i współpracownicy okazujemy Profesorowi swoją wdzięczność za przekazaną wiedzę i opiekę naukowo-dydaktyczną, w szczególności sposób za życzliwość i serdeczną troskę, którą okazywał każdemu. Dlatego też nie sposób wyrazić głębi poczucia straty związanej z odejściem Profesora. Jesteśmy jednak przekonani, że pozostanie On w naszej pamięci na zawsze, bo przecież - wierzymy w to naprawdę - że „non omnis moriar”.

prof. zw. dr hab. med. Zygmunt Przybylski